

چرا دانشمندان ناگهان به بشقاب پرنده‌ها علاقه‌مند شدند؟

در سال ۲۰۱۵ خلبانان نیروی دریایی ایالات متحده در حال پرواز در ماموریت‌های آموزشی در سواحل شرقی ایالات متحده بودند که شی غیر معمولی را مشاهده کردند که به نظر می‌رسید یک شی بیضی شکل عجیب باشد که بر فراز آب پرواز می‌کند.

در سال ۲۰۱۵ خلبانان نیروی دریایی ایالات متحده در حال پرواز در ماموریت‌های آموزشی در سواحل شرقی ایالات متحده بودند که شی غیر معمولی را مشاهده کردند که به نظر می‌رسید یک شی بیضی شکل عجیب باشد که بر فراز آب پرواز می‌کند. به گزارش ایسنا، این شی نا آشنا با سرعت بسیار بالایی حرکت می‌کرد و به نظر می‌رسید که هنگام پرواز در هوا می‌چرخد. کمی نگذشت که خلبانان متوجه شدند که تعداد زیادی از آنها وجود دارد و شروع به اظهار نظر در مورد چیزی که می‌دیدند، کردند.

خلبانان با حیرت می‌گفتند: خیلی زیادن! خدای من! به اون نگاه کن! اون چیه؟ داره پرواز می‌کنه! خلبانان برای ماه‌ها تقریباً هر روز شاهد اشیاء مشابهی بودند که هواپیماهای معمولی نبودند اما پرواز می‌کردند. آنها موتور قابل مشاهده‌ای نداشتند و به نظر نمی‌رسید دودی از آنها خارج شود. علاوه بر این روی در ارتفاع بیش از 9 کیلومتری پرواز می‌کردند

و ناگهان بدون آن که بر سطح دریا دیده شوند در آسمان ظاهر می‌شدند و با سرعتی مافوق صوت حرکت می‌کردند. خلبانان های آمریکا را نمی‌توان شیاد یا عاشقان یوفو دانست، آنها بسیار آموزش دیده هستند و تازه کار نیز نبودند. کی از خلبانان ها به نام ستوان رایان گریوز که خلبان F/A-18 سوپر هورنت بود 10 سال را در نیروی دریایی خدمت کرده بود. او و دیگران می‌دانستند که هواپیماهای معمولی چه ظاهری دارند و البته می‌دانستند تحت فشار چگونه خونسردی خود را حفظ کنند.

عموم مردم تنها چهار سال بعد از مشاهده آنها مطلع شدند. آن زمان بود که نیویورک تایمز مقاله‌ای در مورد آنها منتشر کرد. این مقاله آنلاین شامل ویدئویی فاش شده بود که توسط دوربین‌های هواپیماهای نیروی دریایی ضبط شده بود. در آوریل ۲۰۲۰، نیروی دریایی ایالات متحده واقعی بودن این ویدئوها را تایید کرد و سپس آنها را رسماً منتشر کرد.

در سال‌های اخیر، این منابع و دیگر منابع بسیار معتبر، گزارش‌هایی مبنی بر مشاهده یوفوها یا اشیاء پرنده ناشناس داده‌اند. اکنون به آنها پدیده‌های هوایی ناشناخته یا UAP گفته می‌شود. اما هر اسمی که روی آنها بگذارید، دولت ایالات متحده مدتی است که این اشیاء مرموز را جدی گرفته است و دانشمندان زیادی را برای بررسی آنچه در پس آنهاست البته در سکوت، استخدام کرده است. ما هنوز نمی‌دانیم خلبانان و دیگران چه دیده‌اند. اما آنچه باعث ایجاد علاقه علمی جدید و رو به رشد به آنها شده است را در ادامه خواهیم خواند.

نخستین گزارش‌ها از حضور یوفوها گزارش خلبانان نظامی از مشاهده یوفوها ممکن است جدید باشد. با این حال، عموم مردم دهه هاست که گزارش مشاهده یوفو می‌دهند. این گزارش‌ها از تابستان ۱۹۴۷ آغاز شد.

در روز ۱۴ ژوئن همان سال، مک برازل بقایای عجیبی را در مزرعه اش پیدا کرد. زمین او در حومه رازول، نیومکزیکو واقع شده است. او فکر کرد که این بقایا ممکن است از یک بادبادک آمده باشد. با این حال، او نتوانست تکه‌های لاستیک، فویل، کاغذ و نوارهای چوبی را به چیزی شبیه به بادبادک تبدیل کند.

برازل آنچه را که پیدا کرده بود به کلانتر محلی گفت. مزرعه در نزدیکی پایگاه هوایی ارتش رازول (RAAF)، یک پایگاه نظامی، قرار داشت. بنابراین کلانتر این موضوع را به ارتش گزارش داد.

افسران نیروی هوایی برای بررسی به مزرعه رفتند. آنها نیز نتوانستند لاشه هواپیما را شناسایی کنند. روز بعد، پایگاه ارتش بیانیه‌ای مطبوعاتی صادر کرد و گفت که ارتش بقایای یک بشقاب پرنده را پیدا کرده است.

روزنامه محلی حتی تیتل زد: نیروی هوایی یک بشقاب پرنده را در مزرعه‌ای در رازول ضبط کرد. چند روز بعد، ارتش داستان خود را تغییر داد. آنها گفتند که بقایای یک بالن هواشناسی را پیدا کرده‌اند. اما برای فرونشاندن هیجان در مورد بشقاب پرنده‌ها خیلی دیر شده بود. تب بشقاب پرنده‌ها کشور را فرا گرفته بود و از آن زمان، این تب هرگز فرو ننشسته است.

دولت شفاف عمل می‌کند **بشقاب پرنده‌ها واقعی هستند. شکی در این نیست. این اصطلاح به سادگی به این معنی است که یک شی ناشناخته در آسمان دیده می‌شود و در هوا حرکت می‌کند. اگر چیزی را در آسمان ببینید که نتوانید آن را شناسایی کنید، طبق تعریف، آن یک بشقاب پرنده است. اما وقتی مردم می‌پرسند که آیا بشقاب پرنده‌ها واقعی هستند، معمولاً منظورشان این است: آیا موجودات فضایی از ما بازدید می‌کنند؟ و علم قطعاً هنوز هیچ پاسخی برای آن ندارد.**

بعد از رازول، مردم شروع به گزارش تعداد زیادی یوفو کردند. برخی از شاهدان ادعاهای عجیبی مطرح کردند که نمی‌توانستند از آنها پشتیبانی کنند. ممکن بود کسی بگوید که با یک موجود فضایی روبرو شده است. برخی حتی ادعا کردند که توسط موجودات فضایی ربوده شده‌اند. اما هرگز هیچ مدرک فیزیکی برای تایید چنین اظهاراتی وجود نداشت.

خیلی زود تئوری‌های توطئه شروع به پخش شدن کردند. مردم می‌گفتند که شنیده‌اند یک سفینه فضایی بیگانه در رازول سقوط کرده است. آنها شایعاتی را منتشر می‌کردند مبنی بر اینکه دولت اجساد بیگانگانی را که در این تصادف جان باخته بودند، پنهان کرده است. ظاهراً این اجساد در یک تاسیسات مخفی در نوادا معروف به منطقه ۵۱ نگهداری می‌شدند. این داستان‌ها اگرچه خنده‌دار، پخش شدند.

دولت هم کمک‌چندانی نکرد. خودش رازهایی داشت که هیچ ربطی به موجودات فضایی نداشت. سرانجام دولت پذیرفت که چیزی را پنهان کرده بوده است اما آن چیز «آدم فضایی‌های سبز کوچولو» نبودند.

یک گزارش از سوی نیروی هوایی آمریکا در سال ۱۹۹۵ تلاش کرد به داستان موجودات فضایی پنهان شده پایان دهد. در این گزارش آمده بود که بقایایی که در مزرعه «برازل» فرود آمده بودند، در واقع بالن هواشناسی نبوده‌اند.

آن‌ها بخشی از پروژه موگول (Project Mogul) بودند که یک برنامه فوق محرمانه برای توسعه بالن‌هایی است که بتوانند پرتاب

شوند و آزمایش موشک های شوروی را شناسایی و ردیابی کنند. نیروی هوایی همچنین توضیح داد که «اجساد موجودات فضایی» که برخی مدعی دیدن آن ها شده بودند، در واقع مانکن های آزمایش تصادف بوده اند که برای آزمایش صندلی های پرتاب شونده در هواپیماهای آزمایشی استفاده می شدند. با این حال، شفاف سازی درباره حادثه رازول (Roswell) به تئوری های توطئه پایان نداد. روایت های عجیب و غریب همچنان ادامه یافت و دولت نیز برای سال ها توضیح بیشتری درباره بشقاب پرنده ها ارائه نکرد.

اما زمانی که گزارش مربوط به مشاهدات خلبانان نیروی دریایی آمریکا در سال ۲۰۱۵ منتشر شد، دولت شروع به صحبت کردن صریح تر و بازتر درباره یوفوها کرد.

جلسات استماع کنگره و گزارش های دولتی
در سال ۲۰۲۱، دولت آمریکا یک گزارش کوتاه منتشر کرد. این گزارش هیچ مدرکی دال بر وجود موجودات فضایی را ارائه نمی کرد. با این حال، تایید کرد که از سال ۲۰۰۴ تاکنون موارد زیادی از مشاهده پدیده های هوایی ناشناس (UAP) ثبت شده اند که همچنان توضیح ناپذیر باقی مانده اند.

البته این موضوع لزوماً به معنای آن نیست که این پدیده ها ساخته یا هدایت شده توسط موجودات فضایی بوده اند. در گزارش آمده است که احتمالاً چندین توضیح مختلف برای آن ها وجود دارد: برخی ممکن است پرندهگان باشند، برخی دیگر زباله های معلق مانند بادکنک های رهاساز شده در جشن ها، برخی می توانند مربوط به پروژه های محرمانه نظامی باشند و برخی نیز شاید فناوری های جدید توسعه یافته توسط کشورهای دیگر باشند. احتمال آخر باعث نگرانی بسیاری از اعضای کنگره و ارتش شد. بهار سال بعد، در ماه مه سال ۲۰۲۲، کنگره آمریکا یک جلسه استماع عمومی درباره یوفوها برگزار کرد. مقام های ارشد نظامی در این جلسه شهادت دادند و اعلام کردند که از زمان انتشار گزارش در سال ۲۰۲۱، ۴۰۰ مورد مشاهده توضیح داده نشده دیگر گزارش شده است. با این حال، آن ها تاکید کردند که هیچ یک از این موارد نشانه ای از منشا فرازمینی نداشته است.

اسکات بری در این جلسه استماع شهادت داد. او که در آن زمان معاون مدیر اطلاعات نیروی دریایی آمریکا بود، توضیح داد چرا دولت درباره این مشاهدات اطلاعات زیادی منتشر نمی کند. او گفت: ما نمی خواهیم دشمنان بالقوه نظامی دقیقاً بدانند که ما قادر به دیدن چه چیزهایی هستیم. بری اکنون در حوزه اطلاعاتی ناتو، ائتلاف نظامی بین المللی، فعالیت می کند. سپس در ماه ژوئیه سال ۲۰۲۲، پنتاگون نهادی به نام دفتر حل و فصل ناهنجاری های چندحوزه ای AARO ایجاد کرد؛ وظیفه این نهاد بررسی و تحقیق درباره یوفوهاست. البته دولت دیگر از واژه «یوفو» استفاده نمی کند. اصطلاح رسمی اکنون پدیده های هوایی ناشناس UAP است. در واقع، این تغییر نام، تلاشی بود برای کاهش بار منفی و انگ اجتماعی که سال ها با مطالعه یوفوها همراه بوده است. **در حال حاضر، ارتش می خواهد بداند آیا این اشیای ناشناس تهدیدی امنیتی محسوب می شوند یا خیر. اما علم سوالی ساده تر دارد: این ها دقیقاً چه هستند؟**

دانشمندان وارد عمل می شوند

دلایل خوبی وجود دارد که فکر کنیم احتمالاً در جهان تنها نیستیم. زمین حدود ۴٫۵ میلیارد سال قدمت دارد و قدیمی ترین نشانه های حیات روی زمین به ۳٫۵ یا حتی چهار میلیارد سال پیش بازمی گردد. این را ست شوستاک توضیح می دهد؛ اخترفیزیک دانی که اخترشناس ارشد موسسه جست وجوی هوش فرازمینی (SETI) است. حیات روی زمین نسبتاً سریع شکل گرفت. به گفته شوستاک، این موضوع نشان می دهد که آغاز حیات کار دشواری نبوده است و اگر حیات روی زمین به سرعت آغاز شده، احتمالاً می توانسته در بسیاری از نقاط دیگر کیهان نیز شکل بگیرد و چنین نواحی کم نیستند.

فقط در کهکشان راه شیری، حدود یک تریلیون سیاره وجود دارد و این فقط کهکشان ماست. شوستاک می گوید ممکن است در کل جهان بیش از یک تریلیون سیاره قابل سکونت وجود داشته باشد. او می افزاید: پس بله، فرصت برای شکل گیری حیات بسیار زیاد است. اما این موضوع همچنان به این معنا نیست که موجودات فضایی به زمین سر زده اند.

جولیا دیماریس یک اخترزیست شناس است که بررسی می کند حیات چگونه ممکن است روی سیارات دیگر تکامل یابد. او در دانشگاه کالیفرنیا، برکلی کار می کند و پیش تر یکی از پژوهشگران رصدی موسسه جست وجوی هوش فرازمینی بوده است. پژوهشگران موسسه جست وجوی هوش فرازمینی به دنبال نشانه های حیات در نقاط دیگر جهان هستند؛ آن ها یوفوها را مطالعه نمی کنند و در واقع، دانشمندان بسیار کمی به این موضوع می پردازند. تا همین اواخر، به گفته جولیا دیماریس، بیشتر دانشمندان مطالعه ی یوفوها را شبه علم می دانستند. بنابراین تعجبی ندارد که دانشمندانی که به پدیده های ناشناس هوایی (UAP) علاقه داشتند، به ندرت درباره آن صحبت می کردند. آن ها نمی خواستند دیگر دانشمندان فکر کنند دیوانه یا غیرعلمی هستند. اما این وضعیت در حال تغییر است.

در ماه ژوئن سال ۲۰۲۲، ناسا گروهی از کارشناسان علمی را گرد هم آورد. مأموریت آن ها این بود: بررسی این که ناسا چگونه می تواند به مطالعه پدیده های ناشناس هوایی کمک کند. بیل نلسون، مدیر اسبق ناسا، این طور توضیح داد: ناسا به دنبال ناشناخته ها در هوا و فضا می گردد. این در خون ماست. او در یک رویداد خبری گفت یکی از هدف های این گروه جدید این است که گفت وگو درباره پدیده های ناشناس هوایی را از هیجان زدگی به سمت علم سوق دهد.

این گروه چند توصیه مشخص ارائه داد. برای مثال گفت ناسا باید از انبوه داده های فضایی خود برای مطالعه پدیده های ناشناس هوایی استفاده کند و با دیگر نهادهای دولتی برای بررسی گزارش های مشاهده همکاری داشته باشد. این گروه همچنین تاکید کرد که تمام مطالعات مربوط به پدیده های ناشناس هوایی باید بر شواهد و داده ها متمرکز بمانند. اوی لوب با این دیدگاه موافق بود و می خواست کمک کند. لوب اخترفیزیکدانی در دانشگاه هاروارد در کمبریج ماساچوست است.

او می گوید: مطالعه این پدیده ها وظیفه دانشمندان است. **در سال ۲۰۲۱، لوب پروژه گالیله را راه اندازی کرد تا پدیده های ناشناس هوایی را به صورت علمی بررسی کند. این پروژه داستان ها یا روایت های شخصی درباره پدیده های ناشناس هوایی را جمع آوری نمی کند و به مشاهده های اتفاقی تکیه ندارد. در عوض، با استفاده از تلسکوپ ها در یک رصدخانه در هاروارد، آسمان را به طور پیوسته پایش می کند.**

لوب توضیح می دهد: ما در اصل از آسمان فیلم می گیریم. سپس هوش مصنوعی به تحلیل داده ها کمک می کند. دو رصدخانه دیگر نیز در دست ساخت هستند و لوب امیدوار است در نهایت ۱۰ رصدخانه راه اندازی شود. هم اکنون بیش از ۱۰۰ دانشمند در این پروژه مشارکت دارند.

لوب می گوید این کار با آنچه دفتر حل و فصل ناهنجاری های چندحوزه ای انجام می دهد، متفاوت است؛ وظیفه آن ها حفاظت از امنیت ملی است. کار من کشف این است که جهان چگونه کار می کند. لوب و گروهش تنها گروه فعال در این زمینه نیستند. به گفته گرگ اِگیگین، مشارکت ناسا همه چیز را تغییر داد. او تاریخ دان دانشگاه ایالتی پنسیلوانیا در یونیورسیتی پارک است. اِگیگین می گوید ورود ناسا به این حوزه، پیامی روشن برای دانشمندان بود: صحبت علنی درباره پدیده های ناشناس هوایی اشکالی ندارد. این کار به دانشمندان اجازه داد درباره ایده هایی گفت وگو کنند که پیش تر تابو محسوب می شدند.

رازهای بیشتر
اکنون که علم وارد میدان شده است، چه چیزهایی می توانیم درباره پدیده های ناشناس هوایی و شاید حتی حیات فرازمینی بفهمیم؟ یکی از احتمال ها این است که علم بتواند پدیده هایی را که پیش تر غیر قابل توضیح بودند، توضیح دهد. جولیا دمازینز می گوید پدیده های ناشناس هوایی ممکن است از برخی شرایط غیرمعمول جوی نشأت بگیرند. برای مثال، فضاییهایی که در حوالی غروب آفتاب از زمین پرتاب می شوند، می توانند جلوه های عجیبی ایجاد کنند. او توضیح می دهد وقتی خورشید در حال غروب است، گازهایی که از فضاپیما خارج می شوند، فقط نوری را بازتاب می دهند که به لایه های بالایی جو می رسد. علاوه بر این، به گفته او، این گازها برای مدت طولانی بازتابنده باقی می مانند. بنابراین همه چیز غیرقابل توضیح به نظر می رسد.

یا ممکن است پدیده های ناشناس هوایی نتیجه بازتاب نور از ماهواره های مخابراتی باشند. این توضیحی است که آوی لوب می دهد. البته این امکان هم وجود دارد که این پدیده ها نه فناوری موجودات یک سیاره دیگر، بلکه فناوری کشوری دیگر در همین سیاره باشند.

آیا ممکن است پدیده های ناشناس هوایی واقعا سفینه های فضایی بیگانگان باشند؟
گرت گراف، تاریخ دان و نویسنده است. او کتابی در سال ۲۰۲۴ با عنوان یوفو؛ پشت پرده تلاش دولت آمریکا برای کشف حیات فرازمینی، از زمین تا آن سوی کیهان نوشته است. او هنگام پژوهش برای این کتاب متوجه نکته ای شد که به گفته اش مردم اغلب هنگام فکر کردن به بیگانگان و پدیده های ناشناس هوایی آن را اشتباه می فهمند. ما انتظار داریم نخستین تماس با حیات فرازمینی شبیه فیلم ها باشد. اما در دنیای واقعی، به گفته او، ممکن است اصلا این قدر واضح نباشد.

به گفته گراف، نخستین برخورد ما با بیگانگان ممکن است دیدار با خود آن ها نباشد. ممکن است بقایای فناوری آن ها را پیدا کنیم.

برای مثال، شاید تکه ای زباله فضایی پیدا کنیم که منشأ آن زمین نباشد. گراف این وضعیت را با دیدن یک کیسه پلاستیکی خالی که در حیاط کیهانی ما در حال حرکت است، مقایسه می کند. ما به آن نگاه می کنیم و فکر می کنیم؛ این از فروشگاه نزدیک خانه ما نیامده. ما می دانیم که منشأ آن زمین نیست، اما نخواهیم دانست دقیقا از کجا آمده است.

آیا وقتی حیات فرازمینی را ببینیم، آن را خواهیم شناخت؟
یکی از دلایلی که ممکن است خود بیگانگان را نبینیم، این است که شاید دیگر وجود نداشته باشند. در سال ۱۹۶۱، ستاره شناس فرانک دریک روشی برای برآورد تعداد تمدن های فرازمینی که ممکن است در حال پخش سیگنال باشند، ارائه داد. این روش معادله دریک نام دارد. این معادله چندین عامل را در نظر می گیرد؛ از جمله نرخ شکل گیری ستارگان و تعداد سیاره هایی که محیطی مناسب برای پشتیبانی از حیات دارند.

ما انتظار داریم نخستین تماس با حیات فرازمینی شبیه فیلم ها باشد. اما در دنیای واقعی، ممکن است اصلا این قدر واضح نباشد.

اما به گفته دمازینز، آخرین عامل در معادله دریک بسیار جالب است. این عامل با حرف «L» نشان داده می شود. این حرف نشان دهنده مدت زمانی است که تمدن های فناورانه نشانه هایی از وجود خود تولید می کنند. این نشانه ها می توانند امواج رادیویی، آلودگی های صنعتی یا حتی نور شهرها باشند.

دمازینز اشاره می کند که تمدن ما فقط کمی بیش از ۱۰۰ سال است که از نظر فناوری پیشرفته محسوب می شود؛ آن هم در جهانی که نزدیک به ۱۴ میلیارد سال قدمت دارد. منظور او این است که ممکن است زمان بندی ها با هم هم پوشانی نداشته باشند. ممکن است تمدن های بسیار زیادی مانند ما در گذشته وجود داشته باشند و در آینده نیز به وجود بیایند. اما به گفته او، احتمال اینکه تمدن ما و آن ها دقیقا در یک زمان وجود داشته باشند، چندان زیاد نیست.

ارتباط با موجودات فرازمینی یک بازی عددی است
با این حال، ست شوستاک فکر می کند مدت زیادی طول نخواهد کشید تا ما حیات فرازمینی یا دست کم شواهدی از وجود آن را پیدا کنیم. او می گوید: حدود ۱۰ هزار نسل از هوموساپینس وجود داشته است و کسانی که این مقاله را می خوانند، احتمالا عضو نخستین نسلی هستند که درمی یابد در فضای بیرونی، حیات وجود دارد.

شاید روزی بفهمیم این اشیای ناشناس چه بوده اند؛ یا شاید هرگز نفهمیم. اما آنچه اهمیت دارد، جرات پرسیدن این سؤال است: آیا درباره پدیده های ناشناس هوایی شواهدی وجود دارد که نشان دهد حیات فرازمینی در حال بازدید از زمین است؟ در حال حاضر تنها یک پاسخ وجود دارد: علم هنوز هم در حال بررسی آن است.